

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 12 grudnia 2024 r.

Pozycja 110

POSTANOWIENIE

z dnia 5 listopada 2024 r.

Sygn. akt SK 64/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz – przewodniczący

Stanisław Piotrowicz – sprawozdawca

Justyn Piskorski

Julia Przyłębska

Bartłomiej Sochański,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 listopada 2024 r., skargi konstytucyjnej A.G. o zbadanie zgodności:

art. 339 § 3 pkt 1 w związku z art. 17 § 1 pkt 6 w związku z art. 124 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 534, ze zm.) w związku z art. 101 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1444, ze zm.) w zakresie, w jakim „uzależniają zachowanie terminu do złożenia aktu oskarżenia od jego «fizycznego» wpływu do biura podawczego Sądu w przypadku, gdy akt oskarżenia został nadany w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej”, z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. W skardze konstytucyjnej z 19 sierpnia 2021 r. (data nadania: 20 sierpnia 2021 r.) A.G. (dalej: skarżący) wniósł o stwierdzenie niezgodności art. 339 § 3 pkt 1 w związku z art. 17 § 1 pkt 6 w związku z art. 124 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 534; obecnie: Dz. U. z 2024 r. poz. 37, ze zm.; dalej: k.p.k.) w związku z art. 101 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1444, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2024 r. poz. 17, ze zm.; dalej: k.k.) w zakresie, w jakim „uzależniają zachowanie terminu do złożenia aktu oskarżenia od jego «fizycznego»

wpływu do biura podawczego Sądu w przypadku, gdy akt oskarżenia został nadany w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej”, z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 Konstytucji.

W toku wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej przez Trybunał – w odpowiedzi na zarządzenie sędziego TK z 16 lutego 2022 r. o wezwaniu do uzupełnienia braków formalnych – w piśmie z 10 marca 2021 r. (data nadania) skarżący doprecyzował, że domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją art. 124 k.p.k. w związku z art. 101 § 2 k.k.

1.1. Skarga konstytucyjna została wniesiona na tle następującego stanu faktycznego:

Postanowieniem z 21 stycznia 2021 r. Sąd Rejonowy w P. umorzył postępowanie w sprawie z oskarżenia prywatnego, złożonego przez skarżącego, z uwagi na brak znamion czynu zabronionego. Podstawą tego orzeczenia uczynił art. 339 § 3 pkt 1 w związku z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Postanowieniem z 12 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w P. zmienił zaskarżone rozstrzygnięcie w ten sposób, że jako podstawę prawną umorzenia postępowania wskazał art. 339 § 3 pkt 1 w związku z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 101 § 2 k.k.

1.2. Zdaniem skarżącego, kwestionowana regulacja wprowadza „ukryte kryterium” w realnym dostępie do sądu, uzależniając go od miejsca zamieszkania w kraju lub za granicą, pochodzenia, sytuacji majątkowej i zdrowotnej jednostki. W istotny sposób narusza realny dostęp do sądu dla osób ubogich, chorych czy niepełnosprawnych. Skarżący podkreślił, że omawiane rozwiązanie skutkuje „wprowadzeniem niepewności co do przepisów prawa” – jednostka, która nie może złożyć osobiście w siedzibie sądu pisma inicjującego postępowanie (prywatnego aktu oskarżenia), nie ma pewności, czy dokonanie tej czynności nastąpiło w terminie. Operator pocztowy (Poczta Polska S.A.) w regulaminie świadczenia usług powszechnych z 1 listopada 2016 r. (dalej: regulamin) nie podaje, jakie są przewidywane terminy doręczenia przesyłek pocztowych na terenie kraju.

W ocenie skarżącego, prawo do sądu doznaje na skutek zaskarżonych przepisów jeszcze jednego „ukrytego ograniczenia”, które wiąże ze sprawnością w doręczeniu przesyłki przez operatora pocztowego. Zgodnie z regulaminem, wadliwe wykonanie usługi pocztowej może mieć miejsce wyłącznie w stosunku do przesyłek priorytetowych (które powinny być doręczone w ciągu 5 dni roboczych). Najtańsza forma przesyłki nierejestrowanej (opłata pocztowa 3,30 zł) w ogóle nie gwarantuje zachowania terminu do zainicjowania postępowania przez stronę, a jedynie dwukrotnie droższa przesyłka rejestrowana priorytetowa (opłata pocztowa 8,90 zł) pozwala zorientować się jednostce co do przewidywanego (ale także – nie gwarantowanego) terminu doręczenia. Dochodzi w ten sposób do ukrytego różnicowania sytuacji jednostek pod względem majątkowym. Tymczasem władza państwowa „nie może scedować realizacji gwarancji prawa dostępu do sądu na zewnętrzny podmiot. Operator pocztowy – jako podmiot prywatny bądź spółka Skarbu Państwa – kieruje się bowiem kryteriami ekonomicznymi w zakresie ukształtowania swoich procedur wewnętrznych, które nie są zbieżne z gwarancjami ochrony wolności i praw przewidzianymi w art. 45 ust. 1 Konstytucji” (s. 6 skargi).

2. W piśmie z 4 października 2022 r. Rzecznik Praw Obywatelskich poinformował, że nie zgłasza udziału w niniejszym postępowaniu.

3. W piśmie z 27 października 2022 r. Prokurator Generalny (dalej: PG) zajął stanowisko w sprawie. Uznał, że postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem

Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

Uzasadniając swoje stanowisko, PG wskazał, że sąd drugiej instancji, który orzekał ostatecznie w sprawie skarżącego, nie oparł swojego rozstrzygnięcia o art. 124 k.p.k. Podkreślił, że sąd drugiej instancji w uzasadnieniu postanowienia z 12 maja 2021 r. jako podstawę prawną zaskarżonego postanowienia sądu rejonowego (umarzającego postępowanie) podał art. 339 § 3 pkt 1 w związku z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 101 § 2 k.k., w uzasadnieniu zaś swojego rozstrzygnięcia wyraźnie wskazał, dzieląc stanowisko Sądu Najwyższego, że terminy przedawnienia karalności są terminami prawa materialnego, a co za tym idzie, nie można do nich stosować zasad, jakie wynikają z ustawy procesowej, a więc art. 124 k.p.k. wiążącego dochowanie terminu także z nadaniem pisma w placówce zajmującej się doręczeniem korespondencji.

W ocenie PG zasadniczym przedmiotem zaskarżenia skarżący uczynił art. 124 k.p.k., mimo, że przepis ten nie ma zastosowania w rozstrzygnięciu kwestii przedawnienia karalności przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego, a to tę kwestię rozstrzygał ostatecznie sąd drugiej instancji w sprawie skarżącego. Zatem nie zachodzi niezbędny związek pomiędzy skargą konstytucyjną skarżącego a ostatecznym rozstrzygnięciem, co oznacza konieczność umorzenia postępowania w sprawie kontroli art. 124 k.p.k. w związku z art. 101 § 2 k.k. we wskazanym w skardze zakresie.

4. W piśmie z 31 sierpnia 2023 r. Sejm wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku. W przypadku nieuwzględnienia wniosku o umorzenie postępowania w całości, wniósł o stwierdzenie, że art. 101 § 2 k.k. w zakresie w jakim uzależnia zachowanie terminu do złożenia aktu oskarżenia od daty jego bezpośredniego wpływu do biura podawczego sądu w przypadku, gdy akt oskarżenia został nadany w placówce podmiotu zajmującego się doręczeniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, jest zgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 77 ust. 2 Konstytucji oraz o umorzenie postępowania w pozostałym zakresie, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK, ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

W ocenie Sejmu wskazany przez skarżącego „przepis ujęty jako podstawowy” art. 124 k.p.k. nie był podstawą prawną postanowienia Sądu Okręgowego w P. z 12 maja 2021 r. zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w P. w zakresie podstawy prawnej umorzenia postępowania, wskazanego jako ostateczne orzeczenie.

Ponadto, Sejm wskazał, że argumentacja przedstawiona w skardze konstytucyjnej zostaje bez związku z zakresem kontroli w niniejszym postępowaniu, określonym jako ocena zgodności samodzielnie ujętego art. 101 § 2 k.k. z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 77 ust. 2 Konstytucji. Art. 101 § 2 k.k. „nie określa bowiem, w jaki sposób następuje wszczęcie postępowania sądowego ani nie reguluje skutków nadania pisma (prywatnego aktu oskarżenia) w placówce pocztowej, co powoduje, że z jego treścią normatywną nie korespondują podniesione w skardze konstytucyjnej zastrzeżenia”.

Uzasadniając swoje stanowisko, Sejm podkreślił, że stawiane zarzuty wiążą się z wykładnią przepisów przyjętą przez sąd drugiej instancji orzekający w sprawie skarżącego. W tym zakresie zaznaczył jednakże, że skarżący nie przywołał „orzecznictwa, które wskazywałoby na istnienie utrwalonej praktyki w sferze oceny nadania prywatnego aktu oskarżenia w placówce pocztowej, jako ekwiwalentu wniesienia go do sądu, skutkującego wszczęciem postępowania w rozumieniu art. 102 k.k. i w efekcie przedłużenia okresu przedawnienia karalności przestępstw”. Wskazał przy tym, że kwestia skutków prawnych nadania prywatnego aktu oskarżenia w placówce pocztowej nie jest jednolicie postrzegana w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Zdaniem Sejmu, wskazując na różne judykaty, w przypadku art. 124 oraz

art. 101 § 2 k.k. „nie mamy do czynienia z trwałą, powszechną i jednolitą praktyką stosowania”.

W niniejszej sprawie, w ocenie Sejmu, stawiane zarzuty dotyczą sfery stosowania prawa, a źródłem rozbieżności sądowej praktyki nie jest brzmienie przepisów wymienionych jako przedmiot kontroli.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Przesłanki dopuszczalności merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej.

1.1. Zgodnie z dotychczasowym, utrwalonym stanowiskiem Trybunału, na każdym etapie postępowania jest on obowiązany badać, czy rozpoznawana skarga spełnia wymogi formalne (zob. np. postanowienie TK z 5 lipca 2023 r., sygn. SK 10/20, OTK ZU A/2023, poz. 63 i powołane tam orzecznictwo).

Nadanie skardze dalszego biegu nie przesądza bowiem o spełnieniu formalnoprawnych przesłanek dopuszczalności orzekania w danej sprawie ani nie wiąże składu wyznaczonego do rozpoznania sprawy co do *meritum* (zob. np. postanowienie TK z 5 grudnia 2023 r., sygn. SK 54/21, OTK ZU A/2023, poz. 104 i powołane tam orzecznictwo). Stąd też również na obecnym etapie postępowania Trybunał zobligowany był do oceny, czy rozpoznawana skarga konstytucyjna spełnia wszystkie warunki jej dopuszczalności.

1.2. Przesłanki wniesienia oraz merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej zostały uregulowane w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz dookreślone w ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK). W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji „[k]ażdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji”.

Z kolei zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 1-3 u.o.t.p.TK skarga powinna zawierać określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją; wskazanie, które konstytucyjne wolności lub prawa skarżącego i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone oraz uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie.

Przedmiotem skargi konstytucyjnej może być zatem wyłącznie akt normatywny (przepis), który stanowił podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia o konstytucyjnych wolnościach, prawach lub obowiązkach skarżącego. Za taką podstawę mogą być uznane tylko te przepisy, które wyrażają normy prawne bezpośrednio określające sytuację prawną skarżącego w chwili wydania ostatecznego orzeczenia. Oznacza to, że pomiędzy treścią zakwestionowanego przepisu a podjętym na jego podstawie rozstrzygnięciem oraz zarzucanym mu naruszeniem konstytucyjnych wolności lub praw winien istnieć związek merytoryczny. Kwestionowana regulacja prawna winna determinować treść orzeczenia przyjętego za podstawę skargi, w tym jego

aspekcie, w którym skarżący upatruje naruszenia przysługujących mu praw lub wolności o charakterze konstytucyjnym (zob. np. postanowienia TK z: 6 lipca 2005 r., sygn. SK 25/03, OTK ZU nr 7/A/2005, poz. 83; 29 listopada 2010 r., sygn. SK 39/08, OTK ZU nr 9/A/2010, poz. 121).

W konsekwencji skarżący nie może w drodze skargi kwestionować konstytucyjności aktów normatywnych niestanowiących podstawy dotyczącego go rozstrzygnięcia (zob. wyrok TK z 24 października 2007 r., sygn. SK 7/06, OTK ZU nr 9/A/2007, poz. 108).

1.3. Do zasadniczych przesłanek dopuszczalności wystąpienia ze skargą konstytucyjną należy bowiem uczynienie jej przedmiotem tych przepisów określonego aktu normatywnego, które wykazują tzw. podwójną kwalifikację, tzn. są podstawą prawną ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie skarżącego i jednocześnie prowadzą do naruszenia jego konstytucyjnych wolności i praw wskazanych w skardze konstytucyjnej (por. postanowienie TK z 19 października 2004 r., sygn. SK 13/03, OTK ZU nr 9/A/2004, poz. 101).

2. Ocena dopuszczalności merytorycznego rozpoznania skargi.

2.1. Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy Trybunał stwierdził, że w niniejszej sprawie skarżący zakwestionował przepisy, które nie były materialnoprawną podstawą wydanego w jego sprawie ostatecznego orzeczenia.

Skarżący jako ostateczne orzeczenie wskazał postanowienie Sądu Okręgowego w P. z 12 maja 2021 r., a przedmiotem kontroli – dookreślonym w piśmie z 10 marca 2021 r. – uczynił art. 124 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 534, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2024 r. poz. 37, ze zm.; dalej: k.p.k.) w związku z art. 101 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1444, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2024 r. poz. 17, ze zm.; dalej: k.k.) w zakresie, w jakim „uzależniają zachowanie terminu do złożenia aktu oskarżenia od jego «fizycznego» wpływu do biura podawczego Sądu w przypadku, gdy akt oskarżenia został nadany w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej”.

Zakwestionowany przez skarżącego art. 124 k.p.k. stanowi: „Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza, z wyjątkiem żołnierza pełniącego terytorialną służbę wojskową dyspozycyjnie, w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku”.

Ujęty związkowo art. 101 § 2 k.k. stanowi: „Karalność przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego ustaje z upływem roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy przestępstwa, nie później jednak niż z upływem 3 lat od czasu jego popełnienia”.

2.2. Analiza ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie prowadzi do wniosku, że treść normatywna art. 124 k.p.k. nie była stosowana przez Sąd Okręgowy w P. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia wskazano wprost, że zasada procesowa zawarta w art. 124 k.p.k. nie może znaleźć zastosowania do terminów przedawnienia karalności (przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego), które są terminami prawa materialnego. Zatem przepis nie kształtował w sposób bezpośredni treści rozstrzygnięcia, prowadząc do niedozwolonej władczej ingerencji w prawa konstytucyjne skarżącego. Przedawnienie karalności zarzucanego oskarżonemu przestępstwa z art. 212 § 1 k.k., którego upływ reguluje art. 101 § 2 k.k., stanowiło podstawę umorzenia postępowania w sprawie wszczętej przez skarżącego.

Ponadto, w skardze podkreślono, że „[m]otywowacją skargi jest w zasadzie wskazanie, że przyjęte przez Sąd rozumowanie wywiedzione z przepisów prawa stanowi w istocie o przyzwoleniu do różnicowania ochrony prawnej obywateli (...)”, a także, że „nie sposób podzielić, argumentacji wyrażonej przez Sąd Okręgowy w P. w postanowieniu z dnia 12 maja 2021 r. (...)”, co oznacza, że skarżący kwestionuje praktykę stosowania prawa.

Trybunał podkreśla, że z analizy skargi i postanowienia Sądu Okręgowego w P. wynika, iż istota rozstrzygnięcia sądu, która może godzić w konstytucyjne prawo do sądu pokrzywdzonego przestępstwem (oskarżyciela prywatnego), stanowi rezultat nieuwzględnienia przez sąd treści normatywnej art. 124 k.p.k. Stawiane zarzuty wiążą się z wykładnią przepisów przyjętą przez sąd drugiej instancji orzekający w sprawie.

Wobec takiego ujęcia przedmiotu kontroli należałoby ustalić, czy jest nim norma prawna o treści odtworzeniowej w orzecznictwie, czy też szeroko rozumiany akt stosowania prawa.

W skardze brak jest dowodów, że wykładnia art. 124 k.p.k. w związku art. 101 § 2 k.k. dokonana przez sąd drugiej instancji ma charakter jednolity, powszechny i utrwalony. Nie przywołano orzecznictwa, które wskazywałoby na istnienie utrwalonej praktyki w sferze oceny nadania prywatnego aktu oskarżenia w placówce pocztowej, jako ekwiwalentu wniesienia go do sądu, skutkującego wszczęciem postępowania w rozumieniu art. 102 k.k. i w rezultacie przedłużeniem okresu przedawnienia karalności. Orzecznictwo wskazane w końcowej części uzasadnienia skargi (s. 5-6) nie jest relewantne, gdyż dotyczy zmiany właściwości miejscowej sądów lub wnoszenia oskarżenia przez prokuratora, a nie spraw z oskarżenia prywatnego. Jak słusznie wskazał Sejm w swoim stanowisku, kwestia skutków prawnych nadania prywatnego aktu oskarżenia w placówce pocztowej nie jest jednolicie postrzegana w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

2.3. Trybunał ponadto stwierdził, że brakuje precyzyjnego wskazania sposobu naruszenia konstytucyjnych praw i wolności skarżącego. Argumenty w skardze nie zostały wprost odniesione do sytuacji skarżącego i wydanego w jego sprawie ostatecznego rozstrzygnięcia. Z uzasadnienia nie wynika też, dlaczego skarżący nie wniósł prywatnego aktu oskarżenia w terminie. Nie wskazano, czy skarżący należy do grupy podmiotów szczególnie poszkodowanych na skutek zaskarżonej regulacji, tj. „osoby ubogie, chore czy niepełnosprawne”. Skarga konstytucyjna nie może stanowić swoistego rodzaju *actio popularis*. W sprawie skarżącego musi dojść, w przypadku zasadnego i skutecznego podważenia kwestionowanego przepisu, do faktycznej ochrony konstytucyjnych praw lub wolności (zob. postanowienie TK z 21 września 2006 r., sygn. SK 10/06, OTK ZU nr 8/A/2006, poz. 117).

Trybunał przypomina, że skarga konstytucyjna powinna być ostatnią szansą dochodzenia praw (*ultima ratio*) co oznacza, że „nie może być wykorzystywana jako instrument służący korygowaniu zaniedbań, popełnionych w postępowaniu poprzedzającym jej wniesienie” (postanowienie TK z 16 października 2002 r., sygn. SK 43/01, OTK ZU nr 5/A/2002, poz. 77).

2.4. Trybunał uznał, że podnoszone zastrzeżenia nie odnoszą się do przepisów wskazanych w *petitum* jako wzorce konstytucyjne. Skarżący wskazał jako wzorce kontroli art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 Konstytucji.

Prywatny akt oskarżenia w sprawach o zniesławienie jest specyficznym sposobem realizacji prawa do sądu, gdyż postępowanie karne co do zasady jest wszczynane przez oskarżyciela publicznego. Skarżący ochrony swojego dobrego imienia mógł dochodzić przed sądem cywilnym i w ten sposób zrealizować prawo do sądu. Trybunał przypomina, że warunkiem dopuszczalności merytorycznego rozpoznania skargi jest wykazanie przez skarżącego minimalnej staranności w trosce o zabezpieczanie swoich interesów prawnych przed wniesieniem

skargi. Skarżący natomiast nadał w placówce pocztowej prywatny akt oskarżenia – nie uwzględniając żadnych terminów doręczenia – wysłał pismo w ostatnim dniu rocznego okresu przewidzianego na wniesienie prywatnego aktu oskarżania. Skarżący ponadto nie odnosi się w żaden sposób do istotnych w kontekście zarzutów rozwiązań procesowych, tj. np. możliwości skorzystania z profesjonalnego pełnomocnika, złożenia skargi na Policji, przekazania sprawy przez sąd niewłaściwy sądowi właściwemu. Wszczęcie prywatnoskargowego postępowania karnego może nastąpić nie tylko przez wniesienie przez pokrzywdzonego prywatnego aktu oskarżenia (art. 59 § 1 k.p.k.). Alternatywnym sposobem jest złożenie przez pokrzywdzonego ustnej (do protokołu) lub pisemnej skargi Policji, która w razie potrzeby zabezpiecza dowody, po czym przesyła skargę do właściwego sądu (art. 488 § 1 k.p.k.). Wszczęcie postępowania nastąpi wtedy z chwilą złożenia skargi.

W skardze konstytucyjnej nie ma również próby przeprowadzenia testu proporcjonalności zaskarżonej regulacji (art. 31 ust. 3 Konstytucji). W uzasadnieniu skargi nie da się zidentyfikować żadnych treści odnoszących się do prawa do sądu w kontekście wolności człowieka (art. 31 ust. 1 i 2 Konstytucji).

2.5. Trybunał stwierdził, że art. 124 k.p.k. nie stanowił podstawy ostatecznego rozstrzygnięcia wobec skarżącego, a ponadto sformułowane w skardze zarzuty dotyczą sfery stosowania prawa, niemającego zakotwiczenia ani w wadliwym brzmieniu zakwestionowanego przepisu, ani w trwałym i jednolitym orzecznictwie sądowym. Argumentacja przedstawiona w skardze konstytucyjnej pozostaje bez związku z zakresem kontroli w niniejszym postępowaniu, określonym jako ocena zgodności samodzielnie ujętego art. 101 § 2 k.k. z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 Konstytucji.

2.6. Wobec powyższego Trybunał uznał, że skarżący nie spełnił wymogu wynikającego z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK w zakresie prawidłowego określenia sposobu naruszenia praw i ich uzasadnienia, co przesądza o niedopuszczalności merytorycznego rozpoznania skargi i konieczności umorzenia postępowania.

Z powyższych względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.